

Wat is de impact van al die ijsemmers eigenlijk?

U gooit ijs over uw hoofd. Of u maakt 75 euro over. Of beide. Maar waar wordt uw geld vervolgens aan besteed? Econome Kellie Liket plaatst kanttekeningen bij een succesactie.

De magische grens van een miljoen euro is doorbroken, jubelde de ALS Stichting Nederland vorige week in een persbericht. Een miljoen euro aan donaties, de 'ice bucket challenge' is ook in Nederland een succes. Een mooie opsteker voor de ALS Stichting die onderzoek naar de ziekte wil bevorderen, een communicatieplatform voor patiënten en hun omgeving wil bieden en de levenskwaliteit en zorg voor patiënten probeert te verbeteren. Ook wil de stichting beschikbare onderzoeksgelden zo effectief mogelijk inzetten. Maar de uitgaven van de ALS Stichting staken niet met deze prioriteiten. In 2012 ging van de uitgaven aan deze prioriteiten 80 procent naar onderzoek en in 2013 zelfs meer dan 95 procent. Wel staat de verdeling over deze 'speerpunten' ter discussie, na het aantreden van de nieuwe directeur Gorrit-Jan Blonk.

Uit geefonderzoek blijkt dat u nu al minder blij bent met uw actie of gift. Tenminste, als u een zogeheten *warm glow*-gever bent, het type dat vooral doneert om er een goed gevoel van te krijgen. Een experiment laat zien dat als een goeddoelenorganisatie meer informatie geeft over de impact van de gift, deze warm glowers vervolgens juist minder doneren. Niet de bak met ijs zorgt voor die afkoeling, maar de informatie over de impact van de donatie. Misschien vooral omdat die informatie de onzekerheid over de effectiviteit van giften in het algemeen laat zien.

Gelukkig is er ook een tweede type gever: de altruïst. Dat type is vaak de grotere, gerichtere gever die giften bewust over een kleiner aantal goede doelen verdeelt. Informatie geven aan de altruïst heeft een ander effect. Zij gaan meer geven, want zij begrijpen waar hun geld aan wordt besteed. Het behalen van deze impact

De 'ice bucket challenge' is wereldwijd een succes. In Nederland is al een miljoen euro aan donaties opgehaald. FOTO AFP

was juist het doel van hun gift. Deze altruïstische gevers daag ik uit om nog eens goed na te denken. Is er geen betere besteding dan nóg meer geld voor onderzoek naar de spierziekte ALS terwijl de Stichting ALS Nederland hier in 2013 al ruim 7 miljoen aan besteedde? Grip krijgen op de impact van de ALS-stichting gaat in elk geval niet zo gemakkelijk omdat haar belangrijkste activiteit het financieren van onderzoek is.

Geraakt

U kunt wel een paar overwegingen meenemen om tot een impactvolle gift te komen. Zoals het aantal mensen dat geraakt wordt door een probleem. Wereldwijd krijgen per jaar maximaal zo'n 200.000 mensen ALS.

Maar elk jaar krijgen ook 300 tot 500 miljoen mensen malaria. Je kunt ook kijken of er voldoende bewijs is dat een project van een goed doel impact heeft. Of naar de relatieve kosten van dit project. Zo krijgen we bijvoorbeeld een steeds duidelijker beeld over de positieve ontwikkelingseffecten van goedkope projecten voor het ontwormen van kinderen, of het uitdelen van malarianetten.

Daarnaast is de ruimte die de organisatie heeft voor het uitgeven van de extra euro's van belang. Het succes van een project kan bijvoorbeeld grotendeels geleund hebben op een succesvol staf lid. Soms zijn er onvoldoende professionals, zoals in het geval van het Amerikaanse Smile Train dat kampte met een tekort aan ge-

trainde chirurgen om de hazelippen van kinderen te opereren.

Ook voor de warm glow-gevers, die waarschijnlijk in de meerderheid zijn, is er hoop. Ook al nam de informatie in dit stuk uw goede gevoel weg, u kunt een altruïstische gever worden en in uw leven enorm veel positieve impact hebben op de levens van menig ander. Met geven is het net als met sporten of stoppen met roken; goede voornemens leiden vaak tot niets. Sla daarom nu de krant dicht, ga naar een onafhankelijke goede doelen informatie website zoals www.givewell.org, doneer aan het goede doel dat uw bijdrage aan deze wereld maximaliseert en leg uw actie vast op Twitter, Instagram of Facebook.

Kellie Liket

econome, promoveerde eerder dit jaar op het proefschrift 'Waarom 'goed' doen niet goed genoeg is.'

commentaar

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteuren.

In een beschaafd land gaat het strenge asielbeleid van Teeven te ver

Amsterdam zou vluchtelingen graag een draaglijker bestaan bieden

Uitgeprocedeerde asielzoekers dienen Nederland te verlaten. Het is een even simpele, als soms niet uit te voeren regel. Dat blijkt keer op keer als de groep naamlozen door een gebeurtenis in de publiciteit een gezicht krijgt. Het levensgrote dilemma dat dit oplevert, is niet of nauwelijks oplosbaar; laat dat duidelijk zijn. Maar dat ontslaat de Nederlandse samenleving niet van de plicht om te blijven streven naar een humane oplossing. De Amsterdamse burgemeester Eberhard van der Laan riep vorige week andere gemeenten op mee te doen en de rondreizende uitge-

procedeerden in ieder geval een bed te geven en regelmatig eten. De burgervader krijgt het momenteel ook wel bijzonder voor zijn kiezen. In de Bijlmer verkeert nu een grote groep uitgeprocedeerden in een te slopen garage in bijna onmenselijke omstandigheden en in totale uitzichtloosheid. Van der Laan mag er niets aan doen, ook al escaleren de omstandigheden waarin de groep moet verkeren. Anderhalve week geleden kwam een van hen al om het leven bij een ruzie in de Vluchtgarage. Elders in Amsterdam raakte een lotgenoot zwaar gewond bij een ongeluk. Volgens advocaten is de stress bij

deze groep mensen, als gevolg van hun uitzichtloze bestaan en hun kommervolle omstandigheden, ondraaglijk. Van der Laan zou hun een iets draaglijker bestaan willen geven. Maar hij weet heel goed dat als Amsterdam daartoe overgaat, in weerwil van het onverbiddelijke beleid van staatssecretaris Fred Teeven, de hoofdstad een aantrekkelijke plek wordt voor uitgeprocedeerden elders in het land. Zijn oproep aan collega-burgemeesters om mee te doen aan een soort bestuurlijke ongehoorzaamheid is daarom logisch. En, eerlijk gezegd, ook heel goed te begrijpen. Teeven laat de lokale overheden behoorlijk in de kou staan.

Zijn strenge beleid is dan wel consequent, maar overschrijdt uiteindelijk verre dat wat nog acceptabel is vanuit het oogpunt van medemenselijkheid. Natuurlijk, kansloze asielzoekers een bed en eten geven, zal uiteindelijk ook weer de aantrekkelijkheid van Nederland vergroten voor volgende kanslozen die hier een toevlucht zoeken. Dat is een dilemma waaraan niet valt te ontkomen. Het is, cynisch genoeg, een belangrijk argument tegen medemenselijkheid. Er is echter een grens. Een grens, die een beschaafd land dient te eerbiedigen, willen wij onszelf als Nederlanders nog recht in de ogen kunnen kijken.